

Előfizetési árak:

Egész évre · 20 kor. — fill.
Félévre · · 10 > — >
Negyedévre · 5 > — >
Egy óra · · 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.

hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.

első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Fürdőbe!

Pécs, 1901. július 3.

Elérkezett a fürdőzés évadja, mikor mindenki, aki csak teheti, iparkodik hátat fordítani a fülledt levegőjü, poros városnak s valami árnyas fürdőhely gyógyerejű habjaiban keresni fáradt tagjainak üdülést, kimerült szellemi erejének pihenést és fel-frissülést. És a fürdőzés évadjának beköszöntésével megújulnak azok a panaszok is, hogy tehetősebbjeink, vagy akik azoknak szeretnek látszani, még mindig kiváló előszeretettel keresik föl a külföldi fürdőhelyeket, jóllehet a természet hazánkat is megáldotta mindenféle hatásos gyógyító forrásokkal, gyönyörű nyaraló és üdülő helyekkel.

Igaz, hogy a magyar fürdőhelyek néhány év óta kezdenek jó irányban fejlődni; ámde ez a haladás olyan csigalassúsággal megy, hogy minden alkalmat és módot meg kell ragadni fürdőink ügyének előbbrevitelére. A középosztály még szívesen keresi fel bajainak orvoslása végett a hazai fürdőket, de a jobb módúak, kik talán egyszer másszor próbáltak is hazai fürdőt, szívesebben mennek külföldre és idegen földön, idegen népek között csillogtatják bőkezűségüket és ide viszik a magyar pénzt.

Pedig alig létezik a külföldön olyan gyógyforrás, a melylyel egyenértékű, vagy sok esetben kiválóbb is ne találkoznék Magyarországon. Hisz mintegy 400-ra megy gyógyforrásaink száma, köztük több

kiváló specialitást képező, mondhatni csudahatású vízzel, mégis a magyar fürdők csak tengenek-lengenek és az a kevés vendég, a ki odavetődik, azt gondolja magában, hogy valahová a Bakonyba került, a hol modern Sobri Jósák, frakkos Ganymédek képében, mosolyogva fosztják ki pénztől. Hja, mert itt százaktól akarják kivasalni azt a hasznót, a mit a külföldön tizezerek szolgáltatnak.

Ha kutatjuk a hazai fürdők elnéptelenedésének s a hazai közönség körében észlelhető külföldieskedés okait, első sorban is arra a körülményre kell utalnunk, hogy közönségünk nagyon kevésbé ismeri hazai fürdő- és üdülőhelyeinket s e részben végtelenül nagy mulasztás terheli fürdőtulajdonosainkat, hogy a mai kor kivánalmának, a reklámnak oly kevésbé hódolnak. A legkiválóbb ismertető művekben, a melyek külföldiek számára az európai fürdőket ismertetik, a magyar fürdők közül alig 4—5 van fölemlítve, sőt még idehaza is annyira mennek az indolenciában, persze csak a saját kárukra, hogy csak a legfelkapotottabb, u. n. divatfürdők hirdetnek, a többi életjelt sem ad magáról. Így aztán nem csuda, ha csak elvétve akad egy pár látogató hazai fürdőhelyeink legtöbbszörében, a melyek annyira az ismeretlenség homályában rejtőzködnek, hogy még orvosaink sem igen ismerik őket s így betegeiket sem küldhetik oda.

Aztán közkeletű frázissá lett, tehát van valami alapja, hogy hazai fürdőink legtöbbszörében nincs meg az a kényelem, a

melyre a beteg, az üdülést és szórakozást kereső egyénnek szüksége van és milyent a külföld majd minden fürdőhelyén megtalálunk. S ennél talán még általánosabb és jogosultabb az a panasz hogy a magyar fürdők méregdrágák. Sokat kell fizetni a nem éppen kényelmes lakásért és sok mindenféle címet találnak ki, hogy a fürdőző közönséget megzsarolják. Drága általában véve az élelmezés is, a mi annál bosszantóbb, mert a drágasággal rendszerint karöltve jár a silányság is. Már pedig üdülő embernek drága pénzen venni mérget, egyáltalán nem ajánlatos dolog.

Ezekből a többrendbeli és mindkét részről hangoztatott panaszokból aztán előáll az ugynevezett circulus vitiosus. A fürdőző közönség ugyanis azt mondja, míg a magyar fürdőkben kényelmet és olcsóságot nem találok, addig megyek a külföldre, a hol mindez kínálkozik. Viszont a fürdőtulajdonosok és bérlők azt mondják: hogy míg a magyar fürdőközönség tömegesebben nem látogatja a magyar fürdőket, addig nem nyújthatnak kellő kényelmet és olcsóságot, mert a kényelmi berendezések nagy költséget igényelnek, a mi csekély látogató közönség mellett elveszett pénz; olcsóság mellett pedig szintén csak nagy forgalom képes a rendes polgári hasznót biztosítani.

A tanulság pedig ebből az, hogy ha mind a két fél vár, a közönség is, meg a fürdőtulajdonosok is, akkor soha sem lendül föl a magyar fürdők ügye. Legyen tehát a közönség annyira hazafiás, a für-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Ébredés.

Walter Sebestyén doktor, a lélektan és logika mosolygó arcú tanára meglehetősen boldogsággal ült íróasztala mellett, melyen a napilapok és folyóiratok egész halmaza hevert. Mellette ült felesége, a vörösarca, szőkehajú Hellwald Frida és egyetlen gyermekük, a 14 esztendő Gilda. Mindhármuk arcáról az az öröm sugárzott, melyet a siker, a dicsőség képes csak nyújtani.

Walter Sebestyén valóban sikert aratott. 12 évi szakadatlan munka után megjelent műve, melynek címe »Boldog életre vezérő kalauz« volt. Csupa dicséret, csupa elismerés jutalmazta fáradságát. Csak egy lap akadt, melynek bírálata nem összhangzott a többivel, épen azt olvasta fel tehát nevének, mindkettőjük megütkezésére.

Annál inkább bántotta a bíráló Walter Sebestyént, mert egy barátjának hitt tanártársa írta, a ki családi életét is ismeri.

Elmondta a bíráló, hogy Walter műve bár nagy tudásról tanuskodik, de mint gyakorlati könyv merő abszurdum, mivel csupa

szofizma és ideális fantazmagoria. Elvei nem a köznapi életből levont igazságok, hanem az egyének az emberek összeségére alkalmazott tévedései.

Avval vádolta a bíráló, hogy nem ismeri az életet, mert meg sem ismerhette azt, mivel kikerülve az egyetemről, megnősült, azután tizenöt évig csupán tanult és tanított. Egyedüli rendes utja lakásától a gimnáziumig volt. Otthon csupán szeretet, gondosság, figyelem és kényelem övezte. Kevés emberrel és ritkán érintkezett és így az embereket sem ismeri, pedig csak az irhat az életről igazat, aki számol az emberek legnagyobb ellenségével — az emberrel. Soha bánat, kellemetlenség nem érte, még a nagymosás, vagy nagyheti takarítás következményeit sem szenvedte, orvos a házában nem fordult meg, hacsak látogatóban nem járt, de szükség rá nem volt. — Anyagi gondok nem bántották. Nyugodt természete és kedves módora megszerezték tanítványai szeretetét és szorgalmát. Mindenki által tisztelve és szeretve, csoda-e hát, ha olyannak találja az életet, mint ahogy leírta? Hiszen igaza van, csak hogy ezer ember közül egy élhet olyan életet.

És ebben igaza volt a bíráló, mert Walter Sebestyén csak családjának és a tudományának élt. Csak gyermekét szerette jobban feleségénél és könyveinél. Gyakran órák

hosszat elringatta térdén a kékszemű kedves kis leányt és mesélt neki. Neje pedig, a ki született német nő volt s természeténél fogva csendes, odaadó, bálványozta férjét.

Walter Sebestyén befejezve a bíráló olvasását, a lapot összehajtá és zsebre vágta, aztán látható kedvetlenséggel felkelt, fölvette kabátját és eltávozott.

Először történt meg vele, hogy kevés volt neki az ut házatól a gimnáziumig, sőt még a városka is szűk lett számára. Ki a szabadba vágyott, hol egyedül lehet és zavartalanul gondolkodhatik. Először érezte, hogy valaki nagyon megbántotta, hogy valami nagyon fáj neki. És kétszeresen rosszul esett az őt ért bánat, mivel épen az általános ünnepeket közepette sértette meg hiúságát. Ekkor jutott eszébe könyvének egyik alaptétele, hogy »az emberek mind jók és szeretni valók.« És ekkor érte az első csalódás, s hozzá épen barátja okozta.

Sokáig barangolt gondolkozva, míg haza ért. De többé nem volt az a boldog ember, a ki eddig.

Naponta látta tanártársát s mindannyiszor felujult benne az a kellemetlen érzés, melyet a bíráló neki először okozott.

Pedig akkor már megvigasztalódott, mert erősen hitte, hogy erkölcsi elégtételt fog kapni nemsokára felsőbb helyről a bántóval szem-

dőtulajdonosokban pedig legyen annyi vállalkozási szellem, hogy egyik se maradjon a várakozásnál, hanem közeledjenek egymáshoz. Különösen azok, a kik nem betegség okából keresik föl a fürdőket, áldozzanak egy kicsit hazafiságból és engedjenek kényelemszeretetükből; viszont a fürdőtulajdonosok igyekezzenek fokozatosan javítani az állapotokon. Hiszen az ő hasznuk, ha jól berendezik, minden kényelemmel ellátják fürdőiket, mert hiszen oda tódulni fog a közönség. És főleg ne tekintsek a közönséget olyannak, a melyet egy nyáron úgy ki kell szipolyozni, pörére vetköztetni, hogy hideg borzongással gondoljon arra a híres fürdőre, a mely voltaképen zsebmetező intézet.

Igazán vétek a természetnek annyi megbecsülhetetlen kincsét kiaknázatlanul hagyni. Ha Magyarország a természet adományait a maga hasznára fordítani tudná, milliókra rugó idegen pénzt szerezhetne, míg így mi viszünk ki évente milliókat idegenbe a saját pénzünkből, a melyre pedig idehaza igazán égető szükség lenne.

De hát ehhez egyfelől jó adag szovinizmus, másfelől pedig életrevaló vállalkozási kedv és egészséges üzleti szellemre lenne szükség; pedig a magyar arról nevezetes, hogy nagyon lekésett arról a helyről, a hol a Mindenható ezeket a jó tulajdonságokat osztogatta az életrevaló nemzeteknek.

* **Kortés-utak.** Lapunknak június hó huszonharmadiki számában »Kortés-ut« címen megírtuk, hogy a szabadszentkirályi érdekelt-ség a tarcsa-szabad-szent-király-baksai utnak a köztörvényhatósági utak körébe leendő felvétele iránt deputációzott az alispánnál. A tarcsa-szentkirály-baksai-ut a szentlőrinci járásban van; Tormay Károly alispán pedig a legközelebbi képviselőválasztás alkalmára a szentlőrinci kerület képviselőjelöltjének van fellépetve. Ugyanekkor jeleztük, hogy a szederkény-pécsvárad-i utnak kiépítését Kardos Kálmán, volt főispán, még jelenleg pécsvárad-i kerületi képviselő két választás alatt is megígérte, de az ut csak nem lett kiépítve, sőt törölték a

ben. A közeli egyetemen betöltetlen volt a bölcséleti tudományok tanszéke. — Munkája révén várta és hitte, hogy meg fogják hívni. Már egészen beleélte magát, hogy miként fogja előadni bölcséleti rendszerét. Hallotta a siker zaját, már élvezte az ünnepeletés mámorát és elragadtatással beszélt nevének a jövőről. Ekkor érte a második csalódás és fájdalom. A tanszékre tanártársát hívták meg és nevezték ki, a bírálat íróját. Mindenki tudta, hogyan jutott hozzá. Protekció folytán. És annál inkább fáj a mellőztetés. Walter Sebestyén nagyon szomorú volt. Talán először sirt életében fájdalom miatt. De neje vigasztaló szavai és az a körülmény, hogy művének első kiadása elfogyott, megnyugtatták.

Ujult erővel fogott a második kiadás sajtó alá rendezéséhez. Egyenkint dolgozta át a fejezeteket és mire a könyv végére ért, észrevétlenül átmódosította alapelveit és már sem az emberekről, sem az életről, sem az egyénről nem írt olyan ideális optimizmussal, mint azelőtt.

Ez időben történt, hogy Gilda, a kékszemű kedves lányka beteg lett. Súlyos beteg. Házasságában először történt meg, hogy orvos jött a házához. Nem is egy, hanem egyszerre kettő, később három.

Egy új, általa soha nem ismert fájdalmas érzés lepte meg: az aggodás. Szemeit napokig

megyei közuti hálózatból és vicinális uttá deg-radáltak

Hogy mennyire a dolog elevenére tapintott ez a közleményünk, mutatja az a *parászs összekocsnásnak is beillő incidens*, a mely a vármegye mai állandó választmányi ülésén játszódott le.

Simonffay János, bizottsági tag ugyanis felszólalván ez ügyben, először is konstatálta, hogy ő éveken keresztül sürgette a pécsvárad-i járás utjainak javítását, de — hiába. Végre annak is megörült, mikor a pécsvárad-szederkényi ut azon utak közé vétetett fel, melyek javítása az államtól az *inséges-alapból* kérendő segélyösszegekből helyezettett kiállításba. *Nem remélt szerencse* tehát az, hogy most egyszerre a törvényhatósági közutak hálózatába felvenni javasolja az alispán a szederkény-pécsvárad-i s a baksa-szab.-szt.-király-tarcsai vicinális utakat. *A szederkény-pécsvárad-i ut volt az, melynél a választások alkalmával nem ugyan személyesen, de kormánypárti jelöltek kortesei az ut kiépítésével korteskedtek.*

Simonffay János e szavainál Benkő Gyula — a ki tudvalevőleg a szentlőrinci kerület kormánypártjának elnöke — magából kikelve kiáltotta:

— *Eláll! Ez képtelenség! Képtelenség!* És a felszólalónak alig akart alkalmat adni jobb ügyhöz méltó — vagy ha úgy tesszük: *kormánypárti elnökhöz igenis méltó* — haragiában, hogy szavait kimagyarázza, nem úgy, a hogy Benkő Gyula félreértette, magukra a képviselőjelöltekre, de a kormánypárt egyes korteseire vonatkoztatván az ut kiépítésének választások alkalmávali ígéretését.

Már pedig hiába képviselte a *Jupiter tonans* haragvó szellemét Benkő Gyula az állandó választmány ülésén, — a mely testületnek tudvalevőleg olyan távol kellene állnia a politikától, mint Makó Jeruzsálemtől — bizony a szederkény-pécsvárad-i ut kortés-ut volt s a szentkirály-baksai ut is marad! Hiszen a vármegye közgyűlése kimondta, hogy a közuti alap végkimerülése miatt új utakat a közuti hálózatba fel nem vessz; sőt a bennlevők közül is többeket ki akartak hagyni s végre is *osztályozni* rendelték, hogy első és másodrendű közutakra osztassanak fel, aszerint, a mint több kevesebb hozzájárulást kíván a fenntartásuk.

S íme most mégis *egyszerre* felveszik a közuti hálózatba a pécsvárad-szederkényi s a baksa-szentkirály-tarcsai vicinális utakat! Most az alispáni javaslat belátja, hogy vasut nélkül van a pécsvárad-i járás — mintha *ezelőtt ta-*

le nem hunyta. És eszébe jutott munkájának másik alaptétele, hogy »szép az élet és jó, hogy nincsen tényleges fájdalom és bánat, csak az ember önmagának képzele azokat és így okozza.«

Először tapasztalta, hogy ez nem igaz. Ekkor kezdett ébredni, ekkor tapasztalta először, hogy barátja bírálatának igaza van.

Gondolkozott és sirt keservesen. A betegágy mellett ismerte meg a kétség és remény érzéseit is.

Dacára a gondos orvosi ápolásnak, Gildát nem lehetett megmenteni. Meghalt.

Éppen akkor szállították haza műve második kiadásának ezer példányát. Kifizette.

Azután begyújtatott dolgozó szobájának kályhájába és leült annak nyitott ajtaja elé. Kezében kéziratcsomó volt. Művének kézirati példánya. Megcsókolta, megölelte és bedobta a tűzbe. Aztán elkezdett zokogni, hosszan, keservesen.

Siratta tizenöt évi házasságának két legnagyobb elvesztett boldogságát, leányát és művének eszméit.

A »Boldog életre vezérő kalauz« volt Walter Sebestyén első és utolsó műve. Felébredt, megtanult élni és szenvedett, mint a többi emberek.

lán lett volna ott vasut — s a baksa-szentkirály-tarcsai ut rendkívül fontos közlekedési ut most, mintha *ezelőtt* talán csak dűlőut lett volna.

S mi más az egész felvételt elrendelő határozat, mint — *ígéret!*? — Felvették az utakat a közutak közé, de ellátásukról a községek tartoznak gondoskodni, míg a közuti alap mérlegének egyensúlya helyreáll, a mibe *legkevesebb öt hat esztendő telik!* Ez pedig olyan *nesze semmi, fogd meg jól s a kortés-ut mához hat esztendőre — az újabb képviselőválasztásokra is — csak kortés-ut marad!*

H i r e k.

Pécs, 1901. július 3.

Pecsek Demeter, a vármegye huzárja.

(Mese.)

Írta: Albert bácsi.

Valamikor, valahol, a jó Isten tudja hol; messze messze tengeren, a világnak végiben, ott, a hol valamikor Hári János bátyánk lögatta le sarkantus csizmáját a semmiségbe, lakott egyszer egy obsitos katona, a kinek vitézi tetteinek híre az egész világot bejárta már.

Történt egy alkalommal, hogy az obsitos, ej nő, majd el felejttem, Pecsek Demeter volt a neve, megunta dolgát ott a világ végiben, neki durálta magát, felült egy fekete felhő hátára, megsarkantuzta jobbról-balról, aztán, hogy átrepült hét országon, tizenhárom varmegyén, kilencvenkilenc városon, csak itt termett minálunk.

Tudta már a járást, hiszen itt született, valamikor, régen, a Mecsek alján volt kis háza, szőlője, tehénkéje, de hogy katonává lett, eladta biz mindenét s vett az árán csákót, kardot, sarkantus csizmát, meg olyan paripát, hogy még a császár is megirigyelte tőle, pedig annak sok paripája van ám, jut neki minden napra vagy hét.

Hogy elmúltak a nagy háborúk, Pecsek Demeter biz sorjába eladogatta csákóját, kardját, puskáját, paripáját, eladta volna sarkantus csizmáját is, de a kárkinek kínálta is, csak nem akadt gazdája.

Most, hogy visszajött szülőföldjére, hát Bandi legyenek, ha nem úgy nézett ki, mint egy három kapitulációs huzár.

Az első ember, a kivel Pecsek Demeter találkozott, a szülő faluja baktere volt.

— Csés jó napot földi, — köszöntötte Pecsek Demeter a baktert.

— Adjon Isten kendnek is, — felelte a bakter, — hát földik volnánk?

— Azok hát. Ebben a szentegyházban kereszteltetek meg engem, la, — szölt Pecsek Demeter a templom felé bökve a hüvelykujját.

— Az biz régen lehetett már, — felelte a bakter.

— Hát nem tegnap történt, aunyi bizonyos. Nem tudja kigyelmed, él-e még valaki a Pecsek familiából?

— Már hogy él-e? Elköltöztek biz azok mind már ebből az árnyék világból.

— Adjon az Úr Isten örök nyugodalmat nekik, — felelte Pecsek Demeter, — így hát csak magam volnék!

— Hát kigyelmed a Pecsek familiából való? — kérdezte a bakter.

— Abból la, az utolsó Pecsek.

— Aztán hol járt kigyelmed, hogy a talu népe még csak hírét sem hallotta?

— Jártam hét országot, kilenc világot, csatáztam muszkával, törökkel, tatárral, némettel, most itt vagyok la, nincs egyebem a sarkantus csizmámnál, az is rongyos.

— Hát most mi járatban van, vitéz Pecsek Demeter uram?

— Valami szolgálatot keresnék.

— De mégis micsodát? Mert úgy lá-

tom, a kasza, kapa nem igen illik a tenyerébe.

— Hát biz a vármegyéhez szereretnék bejutni, ha nem egyébnek, hát huszárnak.

— Hej, nagy ur ám az, — felelte a bakter füle tövét vakarva, — csak ugy fél-vállról tekint az ilyen magam fajtájú szegény emberre.

— Nő földi, — szólt Pecek Demeter — ha megsegít az Isten vármegye huszárnak, én még parolázok is kigyelmeddel.

Hogy elvált Pecek Demeter a baktortól, szép kacskaringós betűkkel megírta az instanciáját, mellé tette az obsitját, aztán elment a nótáriushoz, hogy az majd valami uton-módon eligazítja dolgát.

Ahogy illendőképén végig csiszogatta sarkantus csizmáját a nótárius ámbitusán, benyitott a kancelláriába.

— Adjon az Isten szerencsés jó reggelt nótárius uramnak, — köszöntött be Pecek Demeter, összeütve bokáját.

— Adjon, adjon, — felelte a nótárius, — hát csak szaporán adja elő kend a bajos dolgát, mert nem érek ám rá parolázni.

— Hát itt születtem a régi Pecek familiából, aztán, hogy fölcsaptam a császár katonájának, jártam hét országot, kilenc világot, csatáztam muszkával, törökkel, tatárral, némettel, most itt vagyok la, obsitom van, meg egy pár sarkantus csizmám.

— Mi közöm énnekem a kend sarkantus csizmájához?

— Már hogy volna ahhoz köze, mikor az én lábamat szorítja.

— Nő csak szaporán, ki vele, mert dolgom van ám.

— Hát, izé, nő, irtam egy instanciát a nemes vármegyéhez.

— Micsoda ügyben?

— Megkövetem alásan, már csak a magam ügyében.

— De mit instanciazik a vármegyétől? Hát ha egyébnek már nem használhatnak, tán jó lennék vármegye huszárnak.

— Hát mi is a neve?

— Pecek Demeter, követem ássan.

— Tudja Pecek, ez nem én hozzám tartozik, menjen a szolgabíró urhoz.

— Igen is, kérem, majd hát oda megyek.

Pecek Demeter egyet fordult, aztán egyenesen a szolgabíróhoz indult.

— Adjon az Isten szerencsés jó reggelt teins szolgabíró uramnak, — szólt Pecek Demeter olyan katonás glédében, hogy még a püspök előtt is megállta volna helyét.

— Kendnek is, — felelte a szolgabíró, — hát mi jártaiban van?

— Hát megkövetem ássan, teins szolgabíró uramat, itt születtem a revirjában, aztán, hogy elvittek a császár katonájának, megjártam hét országot, kilenc világot, csatáztam muszkával, törökkel, tatárral, némettel, most itt vagyok, la, obsitom van, még egy pár rongyos sarkantus csizmám.

— Tán vegyek másikat?

— Dehogy is vegyen teins szolgabíró uram, majd csak kitelelek velők a nyáron.

— Mit akar hát? — kérdezte a szolgabíró.

— Egy instanciám volna a nemes vármegyéhez.

— Micsoda ügyben?

— Fiskális nem vagyok, már csak a magam dolgában járok.

— De mit instanciazik a vármegyétől?

— Hát ha már másnak nem használhatnak, jó lennék tán vármegye huszárnak.

— Az nem én hozzám tartozik, menjen a főbíróhoz.

Pecek Demeter egyet fordult, aztán meg sem állt a főbíróig.

— Adjon az Isten valóságos jó napot nagyságos főbíró uramnak, köszöntött Pecek Demeter, akár csak az óbester előtt állana.

— Mit akar? — kérdezte a főbíró.

— Hát megkövetem ássan nagyságos

főbíró uramat, itt születtem az országban, aztán, hogy elvittek a császár katonájának, megjártam hét országot, kilenc világot, csatáztam muszkával, törökkel, tatárral, némettel, most itt vagyok, la, obsitom van, meg egy pár rongyos sarkantus csizmám.

— Egyéb baja nincs?

— Bajom nincs, könyörgöm átosággal, de instanciám az volna.

— Ide vele.

A főbíró elolvasta az instanciát, aztán visszaadta Pecek Demeternek.

— Vármegye huszár akarna lenni?

— Igenis kérem ásan.

— Hát ez nem én hozzám tartozik, menjen a vicispánhoz.

Pecek Demeter egy fordult, aztán meg sem állt a vicispánig.

— Adjon az Isten szerencsés jó napot, méltóságos vicispán uramnak, köszöntött Pecek Demeter, akár csak a császár előtt állana.

— Mi tetszik? — kérdezte a vicispán.

— Hát megkövetem alásan méltóságos vicispán uramat, itt születtem a birodalmában, aztán, hogy elvittek a császár katonájának, megjártam hét vármegyét, kilenc világot, csatáztam muszkával, törökkel, tatárral, némettel, most itt vagyok la, obsitom van, meg egy pár rongyos sarkantus csizmám.

— Mi köze a vármegyének a kend obsitjához, csizmájához?

— Azt biz én sem tudom.

— Hát csak mondja meg mi a kívánsága.

— Egy instanciám volna.

— Micsoda ügyben?

— Már csak a magam ügyében.

— Mit kér hát?

— Hogy szómmal ne vétsek méltóságos vicispán uramnak, tán jó lennék vármegye huszárnak.

— Az nem én hozzám tartozik, menjen a főispán urhoz.

Pecek Demeter egyet fordult, aztán neki vágott a főispánnak.

A főispán kapujában elibe áll egy ménkü nagy ezüst gombos maskara.

— Megállj! — kiáltott ez Pecek Demeter felé.

— De nem állok ám, — felelte Pecek Demeter, — ha eddig jöttem, már csak nem állok meg, míg főispán uramnak át nem adom az instanciámat.

— Ohó, az nem úgy mén ám, — szólt az ezüst gombos maskara, — az nagy ur ám.

— Tán csak nem nagyobb a generálisnál.

— De nagyobb ám.

— Tán csak nem császár?

— Még nagyobb.

— De a szolgabírónál csak nem nagyobb ur?

— Mi? Az Isten után első.

— Tán csak nem maga Atya Isten.

— Bizony olyan forma.

— Tyű, az árgyelumát, ezt nem tudtam.

— Pedig tudhatta volna. Megunta a dolgát az Atya-Isten az égben, aztán lejött a vármegyéhez főispánnak.

— Ejnye a németjét, ezt se tudtam.

— Hát most tudja.

— Tudom, — felelte Pecek Demeter, — de azért csak átadom az instanciámat.

— De csinján öreg, mert még baj lesz belőle.

Pecek Demeter neki fohászodott, és neki indult a garádicsonynak.

Egy fordulónál cifra viganós fehér nép akadt eleje.

Pecek Demeter egyet gondolt. Ha a főispán Atya-Isten, akkor ez a vászon cseléd már csak nem lehet más, mint valami szent, épen Isten anyja. De nem hiába volt katona Pecek Demeter, feltalálta magát most is.

Gyorsan letérdelt s így szólt a cifra viganós fehér cselédhez:

— Boldogságos szűz Anyám, itthon van-e az Atya Isten?

Három hétre Pecek Demeter felöltözött a vármegye huszárnak, és ha meg nem halt, még talán most is ott lépeget az Atya-Isten, nő persze, főispán portája előtt.

*

Ha szót fogadtok apikának anyikának, úgy jövő szerdán ismét mesélek. A viszontlátásra édes kis magyar véreim, pá. A jó Isten maradjon velünk.

Napirend 1901. július 4-én.

Naptár: csütörtök, július 4. — Róm. kath.: Ulrik. — Prot.: Ulrik. — Görög-kel.: (jun. 21.) Julián. — Zsidó: Thamosz 17. — Nap két 8 óra 54 perckor; nyugszik 7 óra 42 perckor. — Hold két 8 óra 56 perckor este; nyugszik 6 óra 36 perckor reggel.

Időjelzés. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: meleg idő, helyenkint csapadék és zivatarok várhatók.

Térzene az Erzsébet sétaterén d. u. 1/6 órakor.

— **(Baranyavármegye állandó választmánya)** ma délelőtt tíz órakor ülést tartott a vármegyházán báró *Fejérváry Imre* dr. főispán elnöklete alatt, hogy a hétfői közgyűlés tárgysorozatát előkészítse. Az ülésen részt vettek: *Tormay Károly* alispán, *Koszits Kamill* főjegyző, *Reeh Dezső* dr. és *Vadnai Jenő* tb. főjegyzők, *Jeszenszky Lajos*, árvaszéki elnök, *Nagy Jenő* tiszti főügyész, *Johann Béla* dr. tiszti főorvos, *Kovácsfi Kálmán* főmérnök, *Gyenes Klétus* főszámvevő, *Koszits Ákos* dr., *Vaniss Sándor*, *Horváth István*, *Szinkovich Károly* dr., *Stenge Ferenc* és *Krasznay Mihály* főszolgabírók, *Daróczy Aladár*, *Simonffy János*, *Iványos Soma*, *Koszits Szilárd*, id. *Jeszenszky Ferenc*, *Német Lipót*, *Stajevits János*, *Mándy Samu*, *Madarász István* dr., *Driess Lajos*, *Benkő Gyula* és *Margitay Péter* bizottsági tagok s a referens aljegyzők. A választmány több ügygel behatóan foglalkozott s érdekes vita keretében tárgyalta több pontot. Hanem épen ezért az ülés hosszúra is nyúlt s mire a napirendet letárgyalták, épen egy óra volt.

— **(A jövő papjai.)** Tegnap folytatólag a konkurzus a szemináriumban *Hetyey Sámuel* megyéspüspök előtt, a ki a papnövendékek sorába *tizennyolc* ifjút vett fel. Az első évi theológiára felvette *Kun Lajost*; *nyolcadik* osztályra *Isgum Ádámot*; *hetedikre Szamosy Ferencet*; *hatodik* osztályra *Cséplő Istvánt*, *Gayer Lajost*, *Troszt Pétert*, *Scharfenberger Jánost* és *Cigány Gyulát*; az ötödik osztályra felvette *Keller Ferencet*, *Mayer Lajost*, *Handó Józsefet*, *Schmidt Pált*, *Vasváry Ferencet*, *Fischer Gyulát*, *Vargha Jánost*, *Hegedűs Józsefet*, *Szintén Györgyöt* és *Martináss Istvánt*. Azok a növendékek, a kiket a megyéspüspök most az ötödik és hatodik osztályra felvett, nem fognak reverendát viselni s a régi kis szemináriumban fognak lakni. Így hát ez idén lesznek hatod osztályu növendékpapok, a kik civil ruhát fognak viselni s oly hatod osztályuak, a kik reverendában járnak. Az 5-ik osztályosok mind civil ruhát fognak használni. Az egyöntetűség kedvéért a kis szemináriumban bizonyára valami megfelelő uniformist fognak kapni.

— **(Eljegyzés.)** *Niederhoffer Jenő* posta- és táviratbiztos Budapestról eljegyezte *Gaál László* mohácsi anyakönyvezető leányát, *Mariskát*.

— **(Áttérés.)** *Imrő Lajos* ev. ref. vallású, keszűi szolgalegény, mult vasárnap *Andrin Gergely* keszűi plébános kezéből ünnepelesen felvette a r. k. hitvallást, mi által a r. k. egyház tagjává lett.

— **(A megye tűzrendészeti szabályrendelete.)** A megyei tűzrendészeti szabályrendelet újból átdolgoztatván, azt a hétfői megyei közgyűlés fogja tárgyalni. A megyei állandó választmány mai ülésén *Kossits Kamill*, főjegyző ismertette a három fejezetből és harminckét szakaszból álló szabályrendeletet, melynek főbb intézkedései közül főleglitéjük, hogy a tűztávlatot a községek belterületétől husz méterre állapítja meg s a községeken kívül közös szérűskertek alapítását rendeli el, hol a kazalok egymástól 5 méterre helyezendők el s vízbő kutnak kell ilyen kertben lenni. A községi tűzoltóságot a község népfőlkelési szolgálatra alkalmas 19—42 éves lakóiból szervezi, s az ügyek felügyeletével a községi elöljáróságot bizza meg, melynek felettes hatósága e téren a főszolgabíró és az alispán. Tartalmaz továbbá a cséplésre és nyomtatásra vonatkozó rendelkezéseket s e célra a tűztávlatot a községtől száz méterben állapítja meg. A *kötelező tűzbiztosítást* cséplés esetére a szabályrendelet úgy tervezi, hogy a cséplővállalkozó biztosítsa a cséplésre átvett gabonákat. Ehhez *Stajevits János*, *Simonffay János*, *Tormay Károly* alispán, *Driesz Lajos*, *Német Lipót* és id. *Jeszenszky Ferenc* szóltak hozzá s a választmány kimondta, hogy ha a gabonakészletek egymástól legalább 50 méter tűztávlatra csépltetnek, akkor biztosításuk nem kötelező; de ha e tűztávlaton belül fekszenek, akkor biztosításukról a gabonatulajdonos tartozik gondoskodni.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: Folyó hó 3-án reggel 6 órakor a tettei viztartóban 315 kb., az elmentartóban 530 kb. volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 1360 köbméternek találtatott.

— **(A pécsi doljni miholjáci vasut.)** *Zsolnay Miklós* és társai, mint a pécs—doljni-miholjáci vasut engedményesei az iránt folyamodtak a vármegyéhez, hogy törzsrészvények ellenében háromszázezer korona hozzájárulást szavazzon meg a megye közönsége a pécs—doljni-miholjáci vasutra, mely összeg ötven éven át huszonötezer koronás részletekben lenne lefizethető s egy százalék pótdónak felelne meg. Tekintve azonban, hogy a vármegyének pénze nincs, a pótdó felemelése szintén nem lehetséges, a megye állandó választmánya mai ülésében úgy határozott, hogy a kérelemnek hely nem adható s efelett napirendretérést fog javasolni a közgyűlésnek.

— **(Az árvaházi igazgató választmány)** ma reggel kilenc órakor a megyeházán rövid gyűlést tartott, melynek során a választmány a megyei árvaházban megüresedett helyekre három fiút és négy leányt vett fel.

— **(A megyei tisztviselők nyugdíjtígye.)** A megyei tisztviselők nyugdíj szabályzatának módosításával foglalkozott ma a megyei állandó választmány. A nyugdíjszabályzatnak ama részét, mely az özvegyek nyugdíjára vonatkozik, oda módosították, hogy a tisztviselő özvegyeinek nyugdíja hatszáz koronánál kisebb nem lehet. A maximumot pedig kétezer koronában állapították meg. A nyugdíjszabályzat ama szakaszát, mely arra vonatkozik, hogy a nyugalmazott tisztviselő újabb

közhivatal vállalása esetén nyugdíjától felfüggesztendő, változatlanul hagyták, bár erős és hosszadalmas vitát provokáltak azok, kik magánszolgálat vállalása esetére is a nyugdíj felfüggesztése mellett foglaltak állást.

— **(Miniszteri köszönet.)** A válás- és közoktatásügyi miniszter *Bánffay Simon* királyi tanácsos, pécsi kir. közjegyzőnek a pécsi r. k. főgimnázium részére tett iskolai adományáért köszönetét nyilvánította.

— **(Uj törvényhatósági közutak.)** A megye állandó választmánya ma foglalkozott *Szederkény*, *Nyomja* és több község azon kérelmével, hogy *Szederkény-pécs-váradi ut* a vicinális utak sorába felvétessék. Ugyancsak ilyen tárgyú kérelem volt a választmány előtt a *baksa-szentkirályi-tarcsai utnak* is felvétele tárgyában. Az ülésen a kérelem körül hosszabb vita fejlődött ki, végre a választmány az utak felvételét javasolni elhatározta, természetesen azzal, hogy az utak fentartása addig, míg a kimerült közuti alap mérlegének egyensulya helyreáll, a községi érdekeltségeket illeti.

— **(A jegyzői tanfolyam hallgatói)** a mai napon kezdték meg a szóbeli vizsgálatokat, miután a mult hetekben az írásbeli volt. A vizsgálatok három bizottság előtt folynak, melyek naponként felváltva működnek. Az első bizottság dr. *Fejérváry Imre* br. főispán elnöke alatt ma délután 3 órakor kezdte meg működését és a vizsgálat esti nyolc óráig folyik. Az első bizottság tagjai: *Dragonescu Döme* pénzügyigazgató, *Nagy Jenő* tiszti főügyész, *Záray Károly* kereskedelmi kamarai titkár, *Waniss Sándor* főszolgabíró. A második bizottság elnöke *Tormay Károly* alispán, a harmadiké *Kossits Kamill* vármegyei főjegyző.

— **(Gyámügyi szolgabírák.)** Tudvalevőleg a belügyminiszter régebben elrendelte, hogy a községek gyámügyi kezelését a szolgabírák negyedévenként megvizsgálják s arról a megyei központnak jelentést tenni tartoznak. Ez azonban nagy munkát ró a szolgabírákra s ennek könnyítése végett *Baranyavármegye* közgyűlése kérte a belügyminisztert, hogy e vizsgálatok csak félévenként tartassanak. Amde a miniszter ezt nem engedte meg; legtlebb abba egyezett bele, hogy a negyedévi vizsgálatot gyámügyi megbizottak teljesítsék, a mi tiszteletbeli megbízatás lett volna. De ilyen gyámügyi megbizottakul se jelentkeztek megfelelő egyének; tehát más nem maradt hátra, mint e célra állami javadalmazás kérése mellett gyámügyi szolgabírói állások szervezése. A megyei állandó választmányban ma e célból felirat küldését javasolta az alispán s a választmány *Német Lipót*, *Tormay Károly* alispán, *Simonffay János*, *Krasznay Mihály* és *Jeszenszky Lajos* hozzászólása után el is határozta, hogy a közgyűlésnek javasolni fogja, miszerint feliratot intézzenek a belügyminiszterhez gyámügyi szolgabírói állásoknak állami javadalmazással leendő szervezése tárgyában.

— **(Esküvő.)** *Krum Konrád*, az alapítványi hivatal könyvelője, tegnap délután fél 6 órakor esküdött örök hűséget a székes-egyházban *Kraus Stefinek*, *Kraus István* gyarmatáru ügynök leányának. Az esketési szertartást a vőlegény fivére, *Krum Péter*, karkáplán végezte, ki igen szép, megható beszédet intézett az új párhoz. — Tanuk voltak a menyasszony részéről *Krausze Ignác* kereskedő, a vőlegény részéről *Mihályfi Árpád*.

— **(Jegyzői nyugdíj-szabályzat.)** A vármegyei községi és közjegyzők nyugdíjáról szóló szabályrendelet módosítván, azzal ma foglalkozott a megyei állandó választmány. A szabályrendelet különféle módosításait elfogadták ugyan, de a viszonyosságra nézve a szabályzat intézkedéseket nem tartalmazván, visszaadni rendelték a jegyzői egyesületnek azzal, hogy a jegyzőknek egyik törvényhatóság területéről a másikra való áthelyezése alkalmára a nyugdíjilletményeknek viszonylagos beszámítását célzó intézkedéseket is vegyenek be a szabályrendeletbe.

— **(Uj anyakönyvvezetők.)** A belügyminiszterium ideiglenes vezetésével megbizott m. kir. miniszterelnök *Somogyvármegyében* a tabi anyakönyvi kerületbe *Hegedüs Nándor* okleveles jegyzőt, továbbá a dráva-fokiba *Tejffölösy Sándor* segédjegyzőt, a simonfaiba *Rottler József* segédjegyzőt, a szoma-jomiba *Pozsgay Zoltán* segédjegyzőt, a somogyváriban *Szabady Bálint* segédjegyzőt, s végül a miháldiba *Halász József* segédjegyzőt anyakönyvvezető helyettesekké nevezte ki és — a két utóbbi kivételével — valamennyit a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbizta.

— **(Térzene.)** Holnap csütörtökön július 4-én délután hat órakor a helybeli 52. gyalogezred zenekara a szokásos sétazenét az Erzsébet sétaterén a következő műsorral tartja: 1) „Fegyverre” induló *Schneidertől*; 2) „Overture” Iika című operából *Dopplertől*; 3) „Espana” keringő *Waldeufeltől*; 4) „Egyveleg” „Faustból” *Gounodtól*; 5) „Sevillai szép leányka” *Cibulkától*; 6) „Zenei pillanat felvételek” egyveleg *Ertltől*; 7) „Magyar dalok” induló *Scharf Róberttől*.

— **(A városi hidmérlegről.)** Tudvalevőleg a város közgyűlése elrendelte, hogy a városi hidmérlegnél egész nap hivatalos órák tartassanak, hogy így a közönség mindenkor elvégeztesse méretéseit. Most a javadalmi hivatal tanácsnoka közhírré teszi, hogy a hidmérlegnél, *heti és országos vásárok* alkalmával reggeli öt órától este hét óráig; egyéb *hétköznapokon* reggeli héttől este hatig; *vasár és ünnepnapokon* pedig reggeli hét órától déli tizenkettőig tartatnak a mérlegelési hivatalos órák.

— **(A favágó szerencsétlensége.)** *Murcsik Bence*, favágó, ma reggel munkája után látott s néhány fatuskót akart elhasogatni darabokra. Az egyik tuskó nagyon csomós volt s nem akart engedni a fejsze csapásoknak. A favágó tovább fáradozott vele, míg az egyik ütésnél a fejsze lecsuszott a tuskóról és a lábára zuhant, melynek két ujját lemetszette. A szerencsétlenül járt favágót beszállították a kórházba.

— **(Halál mulatozás közben.)** *Irhaut Zoltán* néhány cimborájával mulatott cigánymuzsika mellett tegnap este az egyik budaikülvárosi korcsmában. Mikor a legjavában dalolt, egyszerre ledőlt a székről s életlenül terült el a földön. Szívszélhűdés érte a huszonhétéves vérmes fiatal embert s szörnyet halt.

— **(Állat az emberben.)** Szinte megmagyarázhatatlan, hogy idős emberek, kik már megették kenyerek javát, oly annyira képtelenek uralkodni önmagukon, hogy levette minden emberies érzést, nem törődve az igazság-

szolgáltatás sujtó kezével, lemondva a becsületéről, az ember legdrágább kincséről, egy pillanatnyi gyönyörért kockára tesznek egy életet s önmagukat a közmegegyezés tárgyául szolgáltatják ki, önmagukat késő vénségükben, mikor már becsületben megöszültek, megkopaszodtak, a börtön lakóivá teszik. Ily esetben a szunnyadó állapot támad fel az emberben, a vér, a bűnös vér forrása elnémitja az ész szavát. *Heikles* Ignác, hatvankétéves öreg, kopasz ember erőszakot követett el egy kilenc éves kis lányon, *Milner* Amálián, a ki most élet és halál közt lebeg. Az állatias öreg embert letartóztatták s átszolgáltatták a kir. ügyészségnek.

— (A cigány-ügy rendezése.)

A belügyminiszter rendeletet küldött a vármegyékhez a cigány-ügy rendezése tárgyában. A miniszter leiratában hangsúlyozza, hogy a cigány-ügy egységes rendezése már folyik s addig is, míg a munkálatok elkészülnek, utasítja a vármegyéket, hogy a járási főszolgabírák, a megyei csendőrszakszparancsnokok s az egyes községi előljárók meghívásával állapítsák meg értekezletileg azokat a rendszabályokat és óvintézkedéseket, amelyek a cigányok garázdálkodásának meggátlására legalkalmassáknak látszanak s azok végrehajtása iránt azután saját hatáskörükben intézkedjenek.

— (Kinék arat a magyar nép?)

Rendkívül sikerült rajtot hoz a »Budapest« pol. napilap humorisztikus heti melléklete: az »Uj-Budapest«. Egy magyar gazda veritékével arat, egy osztrák-német pedig, mintha uradalmi ispán lenne, felügyel reá s parancsolólag int néki, hogy siessen, mert szüksége van

az osztrák-sógornak a puha és olcsó magyar kenyérre. El kell ismerni, hogy a »Budapest«-nek ugy a címkepei, mint a mellékrajzai mindig aktuálisak és találók. Bizonyára ez is egyik oka a »Budapest« oly nagymérvű elterjedésének és közkedveltségének. De beltartalmára nézve is tagadhatlanul egyik legjobb napilapunk a »Budapest«. Hirlapírói tisztességgel és körültekintő gondnal van szerkesztve. Ellenzéki ugyan, de nem tulzó. Vezércikkei magvasak; hírei frissek és megbízhatók, tárcái irodalmi színvonalon állanak, regényei érdekesítőek. Szóval, a ki egy jó és olcsó politikai napilapot akar olvasni, az bátran előfizethet a »Budapest«-re, melynek ára egy hónapra 2 korona, negyedévre 6 korona. Mutatványszámokat bárki ingyen kaphat. A megrendelések a »Budapest« kiadóhivatalához (Budapest, IV., Sarkantyus-utca 3. sz. a) intézendők.

— (Megverte az anyósát.) *Hajdu* Sándor az idei farsangban lakodalmat tartott. Megnőstült. De nemcsak az új asszonyt vezette a házhoz, hanem annak az anyját is. Ez pedig nagy baj. — Tudja Isten, hogyan, de az anyósok legtöbbszörre zavart csinálnak a házasságban. Mindenbe beleszólnak. — Így járt *Hajdu* is. Ha egy kicsit elmaradt este, máris szidta az anyósa, a mint hazaért. Tegnap is kilenc órán túl elmaradt és a mikor megjött, az anyósa éktelen lármával fogadta. *Hajdu* egy darabig csak hallgatta, de végre kijött a türelméből. Főlkapta a széket és a »kedves« anyósához vágta, ki az ütéstől jelentékeny sérülést szenvedett. — A vőt az anyós feljelentette.

— (A tanítók lelkigyakorlatai) a papnevelő intézetben tegnap este 6 órakor vették kezdetüket *Komarik* I. kalocsai jezsuita atya vezetése alatt. A jelentkezők száma meghaladja az ötvenet, de többen elmaradtak;

jelen vannak a jelentkezés sorrendje szerint a következő tanítók: *Makáry* István kökényi, *Héring* József nádasi, ifj. *Russinszky* József bakócai, *Bergovec* György váznoki, *Hall* Viktor pécsváradi, *Lieber* József gyódi, *Geyer* Ádám paksi, *Pápai* Géza báttaszéki, *Vitkovics* István m.-peterdi, *Horváth* János bengei, *Gábel* József kassai, *Skultéty* Antal vasszlói, *Walter* Antal cikói, *Gyurkovics* Ferenc gy.-jováncai, *Goszt* József véméni, *Glatt* Ferenc és *Glatt* Adolf m.-széki, *Csekey* Péter rácpetrei, *Kutalik* István hörnyéki, *Droppa* Gyula dunaszekcsői, *Oberritter* Alajos korpádi, *Tóbel* József udvari, *Lauer* Károly pócsai, *Kovács* Mihály kassádi, *Zsoldics* István uj-bezdáni, *Szásuj* Ede petárdai, *Müller* Imre n.-mároki, *Schmidt* Ádám jakabfalui, *Probszt* Rezső lengyeli, *Fent* Lajos hűgyészi, *Karl* János závodi, *Szajkó* József darázsi, *Somssich* Sándor keszűi, *Dénes* Lajos berzencei, *Obersst* János bellyei, *Mikolovics* István mohács-szigeti, *Klein* Dezső német-bólyi, *Hólay* Ferenc karádi, *Györvály* Imre ozorai, *Hergert* György ellendi, *Varga* Lajos velini, *Mayer* József baáni, *Király* Dezső meződi, *Horváth* Lajos keskendi, *Róth* Alajos paári és *Gergelics* József pécsi gyakorlóiskolai tanító, számszerint 46-an. A lelkigyakorlat a nevezett órában »Veni sancte«-val vette kezdetét, melyet *Frey* János spirituális intonált, ezt bevezető elmélkedés követte; ma reggel fél 7 órakor csendes misét mondott *Wajdits* Gyula c. kanonok, papnöveldei lelkiigazgató. A misén a jelenlevő tanítók együtt énekeltek *Glatt* Ferenc m.-széki kántortanító orgonakiséréte mellett. Napjában 3 elmélkedés tartatik, közben egyéb ájtatosságokkal; a lelkigyakorlatok szombaton reggeli 6 órakor érnek véget, gyónás, szt.-mise alatti áldozás és »Te Deum«-m l.

— (A garázdálkodó éjjeli őr.)

Klein József kovácssegéd, pogányi lakos, ju-

— Eh, nincs nagy kedvem mutogatni magamat. Azután meg itt van a kis lányom. Mit is mondok. Nagy lány lesz már nemsokára. Hát annak a nevelésével bibe-lődöm egész nap.

— Pedig látod, így nem tudsz ám meg semmi újságot sem.

— Hidd el, nem vagyok rá kíváncsi. Bár a papa, meg az uram, ha hazajönnek délelőtt a sörházból, este a kaszinóból, ugyis traktálnak ujsággal.

— Szóval meg vagy elégedve otthonoddal. Élész a lányodnak, meg a majorságodnak, ugy-e.

Nevelve mondta ezt Irén, majd hozzátette:

— No várj csak, majd beszélsz te még másképen. Lásd, én is megfogadtam, hogy soha nem jövök többé ebbe a városba vissza. És lásd, mégis itt vagyok. Hiába, ott jó az embernek, ki már a jövőben mit sem remél, a hol a multja, emlékei vannak. Ha jók, ha rosszak ezek az emlékek, mindegy az már, csak közöttük lehessen még az ember.

Valaki kopogtatott az ajtón s egy cseléd lépett be, kezében csokrot tartva.

— Nagysága, a bíró ur küldi ezt a csokrot s kérdi, mikor teheti tiszteletét.

— Holnap délután; köszönöm.

S az aranyhaju asszony elvette a virágcsokrot s ajkaihoz emelve szivta be kéjjel az őszi rózsák nehéz, bódító illatát. S a hogy a cseléd kiment, Irén mosolyogva fenyegette meg Klárát:

— Ej, ej, hát mért nem mondtad ezt előbb. Hiszen így persze nem unatkozol itthon.

Az ismerősök pedig ahogy köszöntik őket, egy sem állhatja meg, hogy meg ne dicsérje a szép kis gyermeket, aki ott szunyadoz a kocsni párnái között s álmában az angyalokkal beszélget.

Erzsi egyszerre megnyomja karjával az ura karját s az tudja is mindjárt, hogy mit jelent ez.

Szemben velük egy magas, karcsu asszony jön. Selyem a ruhája, fényes és elegáns. Bár az arcán ezzel ellentétben megtört fény villan elő néha. Kisérője valami huszárhadnagy, a ki mindenáron azon igyekszik, hogy ajkára udvarlásával mosolyt csalni, de ez igyekezete se-hogy sem sikerül.

A hogy elhalad mellettük, szemében egyszerre különös fény villan fel, mely mélyen, hosszan pihen meg a kocsiban alvó kicsikén s azután Erzsikén is. De egyszerre kilobban, a hogy Csertőre érne át és hideg tekintettel suhan át a pillantása felett.

— Hogy megnézett! szól Erzsi az urához. És a picikét is, teszi hozzá büszke mosolylyal.

Csertő felnevet, hogy ne kelljen neki feleletet adni. Az asszony pedig folytatja:

— Hát már nem gyászolja az urát? Pedig megérdemlené ám az a szegény ember. Hiszen az tette őt gazdaggá.

— Hja, már elmúlt ám a gyászév! szól Csertő, csakhogy mondjon valamit. Elegendő az is tőle, hogy azt kitartotta.

— Hiszen talán itthon sem volt az alatt az idő alatt?!

— Ugy hallottam én is, hogy azután az emlékezetes

nus 30-án éjjel tíz óra tájban a faluban tartott táncmulatságról haza felé tartott. Ép a gazdája háza előtt ment, mikor a szemközti jövő éjjeli őr, *Taradzsia* Mihály minden szó nélkül megtámadta s valami éles eszközzel, akár baltával, vagy furkóssal jobb karján és jobb hátán súlyosan megsebesítette. Klein az éjjeli őrt feljelentette, kit soha egy szóval sem bántott meg. Állítása szerint valószínűleg a németek elleni gyűlölete vitte erre a támadásra.

— **(Pórnuljárt udvarló.)** *Barát* Antal új szeretőre akadt. *Maulheim* Johanna megboszulandó csapodár bakáját, *Baráttal* kezdett kacérkodni, a ki tegnap fel is akarta használni a kínálkozó alkalmat. A baka azonban akadály volt. Nem tudta ugyanis elnézni, hogy az ő babáját más ölelje. S tényleg mikor látta — meglesvén őket tegnap este — hogy *Barát* megöleli *Johannát*, egy ugrással ott termett s galléron ragadva az új lovagot, a földhöz teremtette s pedig úgy, hogy *Barát* a jobb karját kitörte. A baka kilétét ez ideig nem tudják, mert a lány nem akarja elárulni, pedig több, mint bizonyos, hogy az ő csapodár bakája volt. A vizsgálat különben *Barát* feljelentésére folyik.

— **(Verekedő sokac legények.)** *Bozsanovics* Mihály és *Ivesics* Tamás dravaszentmártoni lakosok familiája már régen haragos viszonyban él egymással. Vasárnap mulatság volt a faluban, a hol *Bozsanovics* is ott volt. Este a mint már setétedni kezdett, *Bozsanovics* atyja látogatására akart menni a

szomszéd faluba, azonban utközben találkozott *Ivesics* Tamással, a ki vasvillával *Bozsanovics* hasába szurt. Sérülése igen veszélyes és most élet halál közt fekszik az irgalmasrendiek kórházában. Őt kihallgatni nem lehet, a másik meg azt mondja, semmi oka sem volt arra, hogy megszurta, csak tette, mert neki úgy tetszett. Azonban a vallatásból az tűnt ki, hogy leány miatt szurta meg *Bozsanovicsot*.

— **(Enyveskező cseléd.)** *Sikkert* Borbála huszonegyéves cselédet bepanaszolta gazdája, hogy meglopta. A leány eleinte tagadott, mire felkutatták ládáját, melyben asszonya fehéreműi közül nyolc darabot találtak. Volt ott férfi ruha is, sőt tizenhat forint pénz is. Ekkor bevallotta, hogy mindezt úgy lopta. Most a bíróság elé kerül az ügy.

— **(Ellopták az óráját.)** *Kovács* Ferenc bérkocsisnak ma éjjel *Agoston* utca 52. szám alatt levő lakásáról a dupla fődeltű ezüst óráját ellopták. A tettest még nem sikerült elfogni.

— **(Sok reményre jogosító gyerekek.)** *Tordi* János kálvária-utca 54. szám alatt levő kis boltjából többször eltűnedezett különböző apróság, mialatt ő a bolt mellett levő kis szobájában tartózkodott. A pénzesfiókból pénz is hiányzott. Végre a gazda meg-sokalta a dolgot és megleste a tolvajt. Ma azután rajtavesztett a tettes. *Wiesner* János 10—12 éves iskolás fiú személyében fogták el a tolvajt, a ki két forintot emelt el a fiókból. A gyerek azt mondja, nemcsak ő járt oda, hanem több más fiú is. Most keresik a

többi, a kik már ilyen korán kezdik ezt a szép mesterséget, a miért még valószínűleg többször is meggyülik a bajuk, legalább ez a szép kezdet arra mutat.

— **(Mikor az édes anya meghal.)** Ritkán lát az ember olyan megható temetést, mint *Szegszárdon* volt a minap az újvárosban. *Nagy* Mihálytét temették. Hat kis gyermek maradt anyátlan árván ezen a napon. A kétségbeesett férj olyan jajveszőkelést vitt végbe gyermekeivel együtt, hogy a temetési szertartásból alig lehetett egy betűt is megérteni. A szerencsétlen ember már agyon is akarta magát lőni, mikor feleségére az utolsó kenet szentségét adta föl a pap; úgy csavarták ki a kezéből a revolvert.

— **(Késő bánat.)** *Hajdu* Tamás, kádárlegény féltékeny volt a szeretőjére, *Brosta* Julira s féltékenységgel annyira üldözte a lányt, hogy ez elvégre is felmondta a szerelmet. Emiatt aztán *Hajdu* elkeseredett. S elkeseredésében mi telhetett ki tőle? Nagyon ütött botjával (nem a számár, hanem) a leány fejére! Megleste tegnap este a leányt s egy fűtykőssel agyba-főbe verte azt, minthogy nem akarta többet elvállalni babájának. A leány eszméletlenül rogyott a földre. A legény megijedt s segítséget hozott. A leányt beszállították a kórházba. Ő maga pedig szaladt a rendőrségre s bűnbánóan bevallott mindent. Kérte, hogy ne bántásák, hisz ő nagyon bánja, a mit tett. Késő barát — eb gondolat.

— **(A nőegylet rendkívüli közgyűlése.)** A pécsi jótékony nőegylet folyó hó kilencedikén (kedden) délután 5 órakor a nőegylet helyiségében rendkívüli közgyűlést

temetői jelenet után nyomban elutazott. Próbálgatta máshol, hogy meg tud-e szokni; de bizony nem sikerült neki. Visszajött és él gondtalanul.

— És udvaroltat magának, fejezte be a beszélgetést nevetve az asszony, kíváncsian nézve a karcsu, magas asszony nyomába.

Az pedig ment tovább és szórakozottan hallgatta a huszárhadnagy hétköznapi mondásait. Gondolatai ott jártak *Csertőék* körül, de ezek a gondolatok se voltak egyebek unalmas időöltésnél.

Csak azon gondolkodott, hogy ime *Csertőéknek* már kis gyermekük is van és milyen tüntető boldogsággal viszik magukkal mindenhova. Arra is gondolt, hogy minek is lakik ő ebben a városban, a hol ime látnia kell őket? De azután nyomban kinevette magát ezért az érzéltétségért. Eh, csak nem irigyli a boldogságukat? Csak nem félti *Csertőt* a feleségétől?

A mi régen volt, minden elmúlt. És a mi megváltozhatatlan, abba bele kell nyugodni. Végre is egy csalódás, egy hiábavaló vágy miatt csak nem lép senki a kétségbeesés örvényébe? S különösen ő, kinek mindene megvan, a mit csak kíván s kinek ragyogó az élete, akár csak ez a derűs, fényes őszi nap.

És most már mosolyog is, a hogy egy utcasarkon kezét nyújtja a huszárhadnagynak.

— Isten vele!

— Már elküld? szól az panaszos hangon.

— El. Ide megyek a barátnőmhöz. No de ne essék kétségbe. A színházban feljöhet a páholyomba.

Óh, milyen boldoggá tesz! Mondja amaz és meg-

csókolva az elébe nyújtott puha, forró kis kezét, katonásan szalutál, összepengeti a sarkantyuit és azután tovább megy.

A Sziv-dáma pedig könnyedén, ruganyos léptekkel, mely szinte impolygó járással ruhazza fel karcsu, magas termetét, befordul az utcába és ott eltűnik egy ház kapujába.

Az udvaron egy fiatal leányka fut elébe s örömmel üdvözli:

— Isten hozta, Irén néni!

— Szervusz *Juditkám*! Hol van a mama?

— Benn a szalonban. Épen most fejeztük be a zongora-órát. Engem kiengedett egy kis időre, hogy szivjak friss levegőt.

— Hát csak maradj künn, *Juditkám*. Majd bemegyek én magam is.

S ezzel felmegy a lépcsőkön és a folyosón kopogtat a legelső ajtón. A ki pedig kinyitja előtte az ajtót, az maga *Klára*.

Most is olyan karcsu, filigrán a termete, a milyen volt. Kerek arcát csábitóan árnyalják be fűrtői, azok az arany színű fűrtők. De az arca mintha halavány volna a régi rózsás pir helyett és homlokán a gondok felhői szárnyalának.

— Te vagy, Irén?

— Igen. Ugy-e nem is vártál?

— Nem. Annál jobban örülök, hogy eljöttél, legalább lesz kivel beszélgetni.

— Látod, miért élsz oly visszavonultan? Sehol sem lehet téged látni.

tart, melynek tárgya a nőegylet házának a postapalota céljaira az államkincstárnak leendő eladása lesz. A választmány a fontos ügyre vonatkozólag a tagok minél tömegesebb megjelenését kéri.

— **(Katonai magyarság.)** Mostanában sok szó esik a m. kir. honvédségről s annak magyar voltáról. Hát igaz is: ez a mi valódi katonaságunk s az sem tagadható, hogy ebből a magból fog kikelni egykor az önálló magyar hadsereg fája. Hanem azért nem lehet mondani, hogy a honvédségi irodák mind klaszszikus magyarsággal élnek. Egy igen előkelő honvédfőtiszt előterjesztése alkalmából érdekes nyelvtani esetkét elevenítenek most föl Szegeden. E szerint a főtiszt egyszer sajátkezű aláírásával ellátott átiratban arra kérte a várost, hogy »nevezett szökevény hollétét hatolja pu.« Máskor meg valami polgári iratokat küldtek a katonáékhoz, hogy kézbesítsék azokat valamelyik póttartalékosnak. Erre a katonáék visszairták, hogy nagyon sajnálják, a legény már kitöltötte idejét s így a neki címzett irat »nem volt síthető kézbe«.

— **(Szezon karikatúrák.)** Minden évszaknak megvan a maga divatja, minden divatnak megvannak a maga sajátos karikatúrai szárazon és vizen. A nyárnak speciális terményei a bicikiantropusok, a tavgyaloglók, a világrekordot elérő délutáni alvók, a szandolinósok és szabad uszók. A bicikliista hasonlít honfoglaló őseinkhez. Vasparipán alszik, eszik s tudja a jó ég, mit nem művel. A különbség közte és azok között csupán az, hogy nem lóhust punit a nyeregben, hanem a saját husát. — A tavgyaloglók a susztára k ideáljai. Hegyre föl, völgybe le. Hencidától Boncidáig merik a poros országutat s emész-tik a drága papirtalpat. — A délutáni alvó a legjamborabb. Behűtött szobában konzerválja a semmittevéstől fáradt porhüvelyét. Ebéd után fekszik le s csak vacsora idején ad élet-jelt magáról. Olyan, mint a bariangi melve. — A szandolinósok és szabadusok nyár idején nem is annyira az emlézők, mint inkább a nullók családjába tartoznak. Hajnaltól sötét éjig lubickolnak a folyó vizében s képesek lemondani a legszebb evezetről is, a mely nem a vízben érhető el. — Hogy vannak ezeken kívül is kabinetalakok, az természetes. No de hát professzionátus bibliás emberek és éjjeli baglyok máskor is akadnak.

— **(Pontosan járó)** szép kivitelű arany és ezüst órák, nemkülönböztetve finom és pontosan járó fali és ébresztő órák *jutányosan* szabott gyári árak mellett Schönvald Inre Óras és ékszerésznél kaphatók. Ugyanott minden e szakmába vágó javítások pontosan gyorsan és a legolcsóbban eszközöltetnek.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetei

1901. július 3. délután 2 órakor

Barometer (redukált) = 754.0 mm. (súlyedő.)

Hőmérsék = 29.0 °C.

» maximuma: 24.5 °C. } tegnap.

» minimuma: 18.6 °C. }

Párhanyomás: 11.4 mm.

Relatív nedvesség: 38. %

Felhőzet: 6°. Ci-Cum. SW.

Szélirány s erő: W. 5. —

Csapadék 24 órai: 0. Harmatp. 13.4 °C.

Vált. felhőzet, szeles, — rövid csapadéokra hajlam.

Dr. Ozár.

Művészet, irodalom.

A vidéki színészvilág irásban és képben.

Pécs, 1901. július 3.

A magyar vidéki színészet történetéről hézagpótló munka szerkesztésére vállalkozott *Benedek Árpád*, a vidéki hírlapirodalom egyik kiváló munkása és az »Arad és Vidéke« helyettes szerkesztője. Szerző az érdekes munkát 14 füzetre tervezi, melyekben a vidéki nagyobb városok színészetét külön külön mutatja be. A pécsit is fölvetette a tervezetbe.

Az érdekes műből megjelent már az első füzet, melyben Arad története, valamint a jelenlegi társulat irásban és képben van ismertetve. Röviden, de tartalmasan, a legapróbb részletekre is kiterjedő pontossággal ismerteti a füzet történetét az aradi színészetnek, mely már 105 éves multtal dicsekszik. 1796-tól kezdve, a mikor a színművészet muzsája először vonult be a magyar Golgota városába, a jelenlegi időszakig, minden nevezetesebb mozzanatát feltárta az ismertetés az aradi színészetnek, melynek eseményekben gazdag multja a legnagyobb érdeklődésre tarthat számot.

Szépen sikerült fénykép másolatokban látjuk a füzetben az aradi színházat. Az új színpont, valamint a társulat tagjait, akikről kritika számba menő ismertetést találunk a körültekintéssel alapos készültséggel szerkesztett műben. Ezenkívül apróságok a színészek életéből, bájos intimi áskok vannak vonzón, érdekesen és mulattatóan megírva.

A jelenlegi aradi társulat kötelékébe tartoznak: *Angyal Ilka*, *Tomcsányi Russi*, *Fenyéri Mór*, *László Gyula*, *Mezey Péter* és *Polgár Sándor*, akik közül többen éveken keresztül a pécsi színészetnek voltak ismert kitűnősegei és a közönségnek kedvencei.

Benedek Árpád műve érdemes a pártfogásra, mert a készülő irodalmi értékű munkában — az első füzet után itélve — minden város közönsége, mely annyira szereti színészetét, megtalálja vonzó leírásban színészetének krónikáját, valamint a tagokról szóló kritikai méltatást, mely nélkülözhetetlen forrásmunkául szolgálhat majd a jövőben annak, aki a magyar színészet történetét kiemeltbben, szélesebb alapokra fektetve, kívánja megírni.

A mű, mint már említettük, 12 füzetre terjed. A pécsi füzet az ősszel jelenik meg. A már megjelent füzet kiállítása tetszetős és csinos, a nyomása tiszta, a fényképek szokatlanul szépen sikerültek. Egy-egy füzet ára egy korona s megrendelhető Aradon *Révész Nándor* könyvkereskedőnél, a mű kiadójánál.

○ **Machiavelli.** Az a kis terracotta mellszobor, mely a berlini királyi múzeumban büstéi közt őriztetik, a legnagyobb szellemek egyikének porhüvelyét örököltette meg az utókor számára. Legnevezetesebb munkája a »De Principe«, mely a fejedelemtől szól. Hogy a fiatal fejedelem milyen uton-módon érheti el a célt, arra nézve ad neki utasítást Machiavelli ebben a munkájában. E tan tette nevét gyűlölet és megvetés tárgyává, annyira, hogy az ördög csuf neve is az angolban, »nick«, az ő keresztnevéből, »Nicolo«, származik. Nagyon soká maradt szégyenfolt nevén, mindaddig, a míg Macaulay új és helyesebb világításba nem helyezte. Erről a sokat hanykódott férfiuról szól a Nagy Képes Világtörténet 117—118. füzeté. Az 12 kötetes nagy munka szerkesztője dr. Marcali Henrik, ki a VII. kötetnek egyszersmind szerzője is. Egy-egy kötet ára diszes félbörkötésben 16 korona; fü-

zetenként is kapható 60 fillérjével. Megjelen minden héten egy füzet. Kapható a kiadónál (Révai Testvérek Irod. Int. Rt. Budapest, VIII. Üllői-ut 18. sz.) s minden hazai könyvkereskedés útján.

TÁVIRATOK.

— **Mádi Kovács táborszer-nagy temetése.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Az elhunyt Mádi *Kovács György* táborszer-nagy családjához az egész országból és a külföldről is számos résztvételtávirat érkezik. A holttestet a gerjéni kastélyban ravatalozták fel és számos koszoru borítja. *Rohonczy* altábornagy ma odaérkezett a temetésre. Megjelent több tiszti küldöttség is.

— **Tisztviselők mozgalma.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A szentgothárdi, vaáli és szabadkai állami tisztviselők mai gyűléseiken elhatározták, hogy csatlakoznak a tordaiak által megindított mozgalomhoz.

— **A Baranyai-Kassics pör.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A budapesti büntető járásbírósnál ma folytatták a *Baranyai* Béla pécsi közjegyző által *Kassics* Péter ellen indított rágal-mazási pör tárgyalását. A bíróság Kassicsot hatóság előtti rágalmazás miatt 360 korona pénzbüntetésre ítélte s kötelezte a felmerült összes költségek megtérítésére, nemkülönböztetve az ítéletnek több lapban való közzétételére. Az ítélet ellen *Kassics* főbe-bezést jelentett be, de főbebezett a panaszos képviselője, Kenedi Géza ügyvéd is.

— **Öngyilkos lovag bonco-lása.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) *Koritovszky* lovag holttestét, ki tegnapi a budapesti törvényszék épületében öngyilkosságot követett el, ma felbon-colták. A boncolás adatai szerint halálát belső elvérzés okozta.

— **Jégverés.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Nagyszöllősről sürgöny-zik, hogy az ugocsamegyei Kis-Gérecsén óriási jégeső volt, mely az egész termést tönkretette.

— **Öngyilkos nagybirtokos.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) *If-kovics* Gábor bács megyei nagybirtokos györgyei pusztáján ismeretlen okból fel-akasztotta magát.

— **Eltűnt tisztviselő.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) *Teichner* Sebestyén budapesti posta távirótiszt nyomtalanul eltűnt a fővárosból. A rendőrség keresi.

— **Véres kardpárbaj.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Ma délelőtt *Borcányi* rendőrfogalmazó *Novák* Károly joghallgatóval kardpárbajt vívott, melyben mindkét fél súlyosan megsebesült. A párbajra egy hírlapi cikk adott okot.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

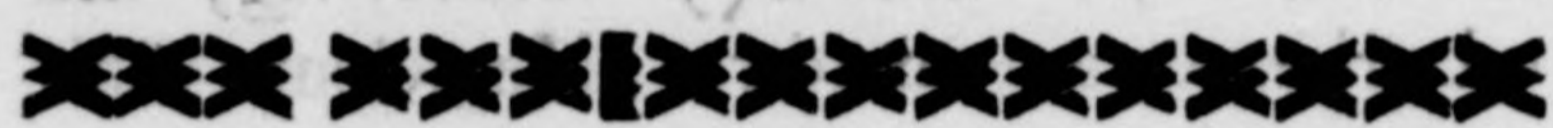
Hirdetések.

Lakás kerestetik.

Folyó év november elsejére kerestetik a belvárosban fekvő, 7—8 szobából és megfelelő mellékhelyiségekből álló nagy lakás, vagy ugyanazon házban levő két kisebb (egyenként 3—4 szobából álló) lakás.

Kivánatra hosszabb időtartamu bérleti szerződés köttetik.

Ajánlatok e lap kiadóhivatalához küldendők.

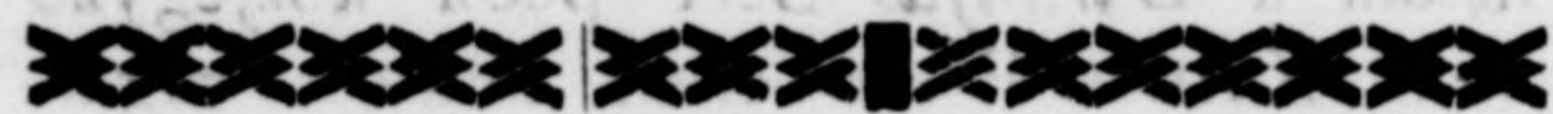

Egy jó karban lévő

Zongora

jutányos áron eladó.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

5906. sz.

Tlkv. 1901.

Árverési hirdetmény.

A pécsi királyi törvényszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy özv. Laki Mátyásné szül. Gadó Teréz pécsi lakos végrehajtató kérvénye folytán a végrehajtási árverés nevezettnek Jókai József pécsi lakos végrehajtást szenvedő elleni 33 k. 60 fill. tőkekövetelés és járulékaiból álló követelésnek kielégítése végett az 1881. 60 t.-cz. 144. §. alapján s a 146. §. értelmében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróság területén levő, a pécsi 3953. sz. betétben † 1. sorsz. 1641/26. hrsz. Pucher u. 16. sz. és lakház és udvarból álló ingatlanoknak Jókai Józsefet B) 1. alatt illető felére illetve az 1881. 60. t.-cz. 156. §. c) pontja alapján Jókai Józsefné szül. Strobl Teréz B) 2. alatti fele részére is, tehát az egész ingatlanokra 1800 korona becsárban, mint kikiáltási árban elrendeltetvén, az árverés fogantatása határnapul 1901. évi augusztus hó 5. napján d. e. 10 órakor a kir. törvényszék árverési helyiségébe kitűzetett, a mikor is a nyilvánosan megtartandó árverésen a fent elsorolt ingatlanok a legtöbbet ígérőnek a kikiáltási áron alul is el fognak adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok fent kitett becsárának 10%-át, készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170 § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-szolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék, mint tkvi hatóságnál 1901. évi május hó 18. napján.

Kerese,

kir. törvényszéki bíró.

Pompás vidéken

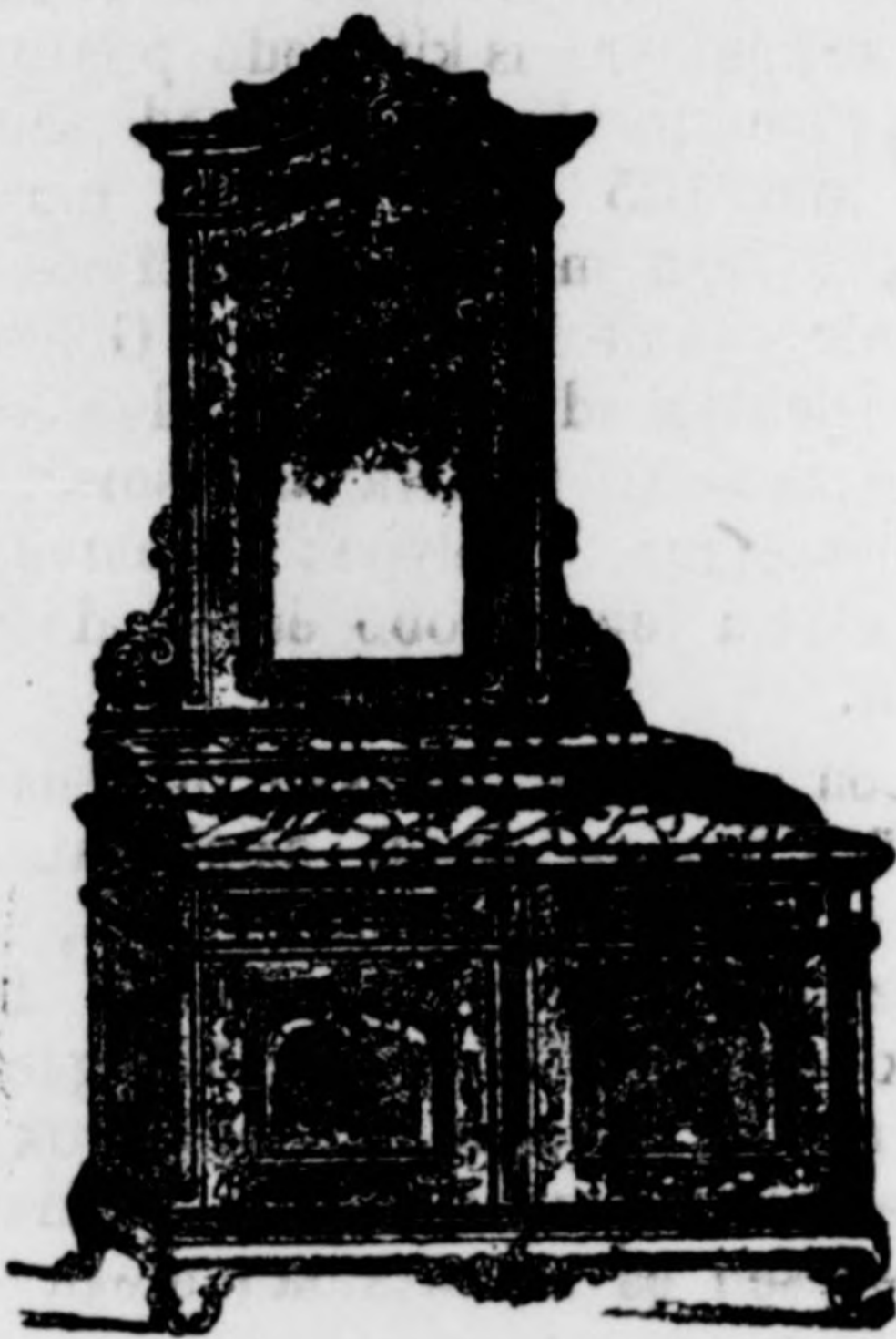
(Baranyában, vasuti állomás) erdőszélen

emeletes villa

3 szoba, reconstruált, már teljesen termő szőlővel kedvező fizetési feltételek mellett eladó.

A villa emeletén 3 szoba, előszoba konyhából álló lakás, földszinten a mellékházak beleértésével 3 egyenként 1 konyha 2 szobából álló s könnyen albérletbe adható lakás van.

Levelek „Villa“-kiadóba címzendők.

ZSOLNAY IMRE

BUTOR-

raktára

és műhelyei

PÉCS,

Perenciek-utca 11. szám.

ablaktisztításhoz való mentőv, gazdasági kötélárak, zsinegek, sodrony és kenderkötelek, tömlők, malomhevederek, tornaszerek, függő és Lawn-Tenis hálóak mindig készletben vannak és jutányos áron kaphatók

Gipsz József

kötéláru üzletében

PÉCSETT, belváros II. ker., ország-ut 47. szám

(saját házában.)

10 hektoliter prima vörös-bor,

mely Villány szomszédságában lévő hegyen tavaly termett, esetleg kisebb mennyiségben is eladó.

Bővebb felvilágosítással szolgál

özv. Zsiros Julianna

Pécs, felső vámház-utca 2. sz.

Pályázati hirdetmény!

A Dárdai Takarékpénztárnál egy

segéd-könyvelői

állás rendszeresítettén, arra pályázat hirdettetik.

Pályázni óhajtok tartoznak életkorukat és képesítéseket, úgy a magyar és német nyelvnek szóban és írásban tökéletes tudását, kereskedelmi iskolai végbizonnyítvány és egyéb okmányokkal igazolni s ezekkel felszerel, sajátkezűleg irt folyamodványaikat f. évi augusztus hó 1-ig alulirt igazgatósághoz benyújtani.

Azon pályázók, kik ezenfelül a horvát nyelvben és telekkönyvi ügyekben is jártassággal bírnak, úgy a fizetés összegének megfelelő óvadékát tenni képesek, előnyben részesülnek.

Évi fizetés, havi utólagos részletekben, 1200 korona.

Ezen állás egy próbaév után véglegesítettik.

A megválasztott köteles állását f. évi szeptember hó 1-én elfoglalni.

Dárda, 1901. évi június hó 12-én.

A dárdai takarékpénztár igazgatósága.

Szőlősgazdák

figyelmébe!

Legjobb és legolcsóbb a szőlőkötöző zsinog, jobb és olcsóbb a ráfiánál,

kilója csak 32 kr., továbbá